

Auditøren voldgivne, men have stemt mod Auditøren, og de have ogsaa ret jævnlig været i Majoritet og overstemt Auditøren, saa at hans Indstilling ikke er bleven vedtaget. Jeg har ogsaa set Tilfælde, hvor Auditørens Afgørelse af Spørgsmaalet ved de Afstemninger, hvor der var Meningsforskel, er bleven kasseret efter Indsendelse til Generalauditøren. Det er da ingenlunde saadan i al Almindelighed jandt, at Krigsretsdommerne kun dømme efter Auditørens Indstilling. Naar det ærede Medlem atter kom med Udtrykket „Nikkeduffer“ med den nærmere Forklaring, at han ikke ønskede at bruge det for ikke at fornærme nogen og derfor, hvis han kunde finde en lignende Beteqnelse, der var mindre anstødelig, gerne skulde bruge den, maa jeg gentage, hvad jeg før sagde, at hvis man beskylder de militære Dommere for at være Nikkeduffer, fordi de ere uvidende om Lovene, er det en urigtig Paastand, og hvis det ærede Medlem, saaledes som jeg nærmest opfattede ham, beskylder de militære Dommere for at være Nikkeduffer, fordi de ere afhængige, fordi de ikke tør dømme efter deres Overbevisning, sigter han dem i Virkeligheden for en Forbrydelse; thi disse Dommere — det maa det ærede Medlem vel vide, siden han har studeret den militære Strafferetspleje — ere altid edsvorne, og den, som ikke dømmer efter sin Overbevisning, er Meneder. Jeg maa derfor sige, at det i høj Grad har forbavset mig, at den højtærede Formand ikke har paataalt dette Udtryk „Nikkeduffer“, brugt i Forbindelse med en Udtalelse om, at Dommerne være afhængige.

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg vil blot sige, at jeg ikke har opfattet de brugte Udtryk paa den Maade, som det ærede Medlem nu gjorde gældende.

Ordføreren for Forespørgerne (Svend Høgsbro): Det ærede Medlem henviste til Dommereden. Ja, jeg tror nu, de Herrer militære skulde tale saa sagte om denne Dommered; thi naar man ved, hvad det er, den lyder paa, nemlig at Krigsretsdommerne, deriblandt Folk, der maakte for saa Dage siden ere komne i Tjenesten, skulle aflægge Ed paa: at de „stricte“ ville holde sig i deres Botum til Hans Majestæt Kongens Love, Anordninger, Krigsartikler, Ordonomanser osv. — det er paa det nærmeste Ordene — saa ville vist de fleste samvittighedsfulde Menneſter give mig Ret i, at man faar ikke megen Respekt for en Retspleje, hvor noget saadant forlanges af Folk. Hvad angaar det ærede Medlems Protest

mod min Udtalelse om Krigsretsdommernes Egenoverbevisning eller Andenhaandsoverbevisning, har jeg citeret, hvorpaa jeg støtter mig. Jeg har, skønt uværdig fhv. Underofficer, ikke været i nogen Krigsret, hverken som Dommer eller som Vidne eller som tiltalt, og jeg har heller ikke givet mig ud derfor, jeg har min Kundskab derom paa anden Haand, men jeg har her oplæst de Udtalelser, hvortil jeg støtter mig, og det er derpaa, jeg har grundet min Dom. Det ligger klart for alle. Men naar i „Militært Tidsskrift“, i et af de sidste Hæfter, en Kaptajn i Hæren udtaler: „Det er altsaa i Realiteten Auditøren, der dømmer; Dommerne udtale kun hans Dom. Det er — for at bruge et thdeligt og kendt Billede — Auditøren, der lader Geberet og retter det ind paa Maalet; det er Dommerne, der trykke paa Afstrækkeren“; naar han siger foran, at det i større og vanskelige Sager er „en absolut Umulighed for Dommerne at erherve sig en selvstændig og grundig Overbevisning, i og med hvilken de kunne dømme, og — at de reelt taget ikke ere habile Dommere“ —, naar han kan sige det, og andet har jeg ikke sagt, saa tror jeg ikke, man kan forlange, at man skal have tilstrækkelig Tillid til eller Respekt for en saadan Domstol. Det samme gælder med Hensyn til den anden store Mangel ved denne Domstol, nemlig den Afhængighed, hvori Dommerne ere. Man kan længe nok stille sig paa et højt Stade og sige, at man maa dog gaa ud fra, at Folk, der have aflagt Dommereden — selv om den er af den Bestaaenhed, som jeg nu nævnte — ogsaa kun ville dømme efter deres Overbevisning og ikke i nogen Maade ville lade sig lede af, hvad de vide, der kommer bagefter, men vi kunne ikke være blinde for, at hvad der kommer bagefter, kan have sin Indflydelse paa, hvor lette de ere til at slutte sig til Auditørens Indstilling, eller hvor nødtigt de gaa med dertil. Det er ikke en Maade at behandle Dommere paa, naar de vove at have en anden Mening end den, Auditøren indstiller, at de saa een for een skulle staa frem og begrunde denne deres Mening, at de skulle „foreholdes“ af Auditøren, at det er urigtigt, og at Auditøren til Slutning, hvad de vide, skal „indberette til deres foresatte“, at de have vovet at votere saadan og saadan, hvorefter de saa kunne risikere at faa den for mange særdeles følelige Straf — meget føleligere end mangen anden Ting, der kaldes Straf — at blive forflyttet til en Provinsgarnison. Det er et saadant Brud mod Dommerens Uafhængighed og Upartiskhed og med, hvad der i det hele skal til, for at man